

§ 24 cit. zák. Uplatňuje-li se ve stížnosti snaha popírat, že šlo vůbec o prodej, a vycházeti z předpokladu, že šlo jen o skutek přátelské služby, při čemž prý vystupoval stěžovatel ne jako prodávatel, nýbrž jako zastupce kupců, svých dobrých známých, na jejich požádání, nedoličuje tím stížnost zmatek č. 9a) § 281 tr. ř. po zákonu, poněvadž činí východiskem své úvahy něco jiného než — jak by měla při zákonném doličování uvedeného zmatku — zjištění prvního soudu, že šlo o prodej radiopřístrojů dvěma různým osobám stěžovatelem, jak první soud zřejmě předpokládá, k účelu dalšího zcizení nakoupených, tedy nikoli o zastupování, a to o prodej opětovný, při čemž zůstává úplně nerozhodno pro posouzení věci, zda stěžovatel při provádění těchto prodejů byl veden úmyslem dosíci zisku a zda zisku dosáhl čili nic.

Čís. 5609.

Z dôvodu § 6, čís. 1 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n. je možné nariadiť výkon trestu len vtedy, keď prekážka v tomto ustanovení uvedená sa objavila skoršie, než nastal účinok podľa § 1, odst. 2 zákona o podmienenom odsúdení, t. j. najpozdšie do konca skúšobnej doby.

Pre rozhodnutie, či sa odsúdený osvedčil alebo či má byť v smysle § 8 zákona o podmienenom odsúdení nariadený výkon podmienene uloženého trestu po uplynutí skúšobnej doby, môžu byť smerodajné len skutočnosti, spadajúce do doby skúšobnej, pokiaľ sa nimi osvedčovalo chovanie odsúdeného.

(Rozh. zo dňa 23. mája 1936, Zm IV 198/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti M. S., obžalovanému zo zločinu sprenevery, uznal opravný prostriedok pre zachovanie právnej jednotnosti, podaný generálnou prokuratúrou podľa § 441 tr. p., základným a vyslovil, že pravoplatnými usneseniami krajského súdu v Košiciach zo dňa 15. marca 1935, č. j. Tk V 201/29-38 a vrchného súdu v Košiciach zo dňa 29. augusta 1935, č. j. Ts IV 47/35-55 bol porušený zákon v ustanovení § 6, č. 1 a 4 zákona o podmienenom odsúdení a prepustení; najvyšší súd podľa § 442, odst. 7 tr. p. zrušil tieto usnesenia v celom rozsahu.

D ô v o d y :

Obžalovaný M. S. bol rozsudkom krajského súdu v Košiciach zo dňa 10. júla 1931 odsúdený pre zločin sprenevery podľa §§ 355, 356 tr. z., spáchaný v dobe od júla do októbra 1928, a pre prečin sprenevery podľa §§ 355, 356 tr. z. a § 4 zák. č. 31/1929 Sb. z. a n., spáchaný 26. januára 1929, s použitím § 91 tr. z. k trestu žalára na 6 mesiacov a ku strate úradu a volebného práva do obcí na 3 roky. Tieto tresty boli mu podmienene odložené na skúšobnú dobu 3 rokov. Rozsudok nebol stranami napadnutý a stal sa dňom 13. júla 1931 pravoplatným.

V sedení, konanom dňa 15. marca 1935, nariadil krajský súd v Košiciach usnesením č. j. Tk V 201/29-38 výkon uvedeného trestu s odôvodnením, že obžalovaný bol v skúšobnej lehote ako aj pred ňou viac ráz odsúdený pre sprenevery a iné majetkové delikty. K sťažnosti obžalovaného vrchný súd v Košiciach usnesením zo dňa 29. augusta 1935, č. i. Ts IV 47/35-55 prvostupňové usnesenie potvrdil v podstate z tých istých dôvodov. Tým bola aj v tomto smere vec pravoplatne vybavená. Obžalovaný síce podal proti usneseniu vrchného súdu sťažnosť, táto však mu bola podľa § 378 tr. p. odmietnutá, lebo ďalší opravný prostriedok nebol tu prípustný.

Podľa spisov o iných odsúdeniach M. S. bol tento (nehľadiac k uvedenému už odsúdeniu) viac ráz pre rôzne trestné činy odsúdený, a to rozsudkom:

1. okresného súdu v Košiciach zo dňa 27. marca 1928 pre prečin sprenevery, spáchaný 19. októbra 1927, na 10 dní podmienene. Súčasne bola vyslovená strata volebného práva do obcí. Rozsudok stal sa ihneď pravoplatným. Usnesením z 2. júna 1930 nariadil okresný súd výkon tohoto trestu, takže M. S. trest tento odpykal dňom 21. júna 1930;

2. krajského súdu v Berehove zo dňa 26. februára 1929 pre prečin sprenevery, spáchaný 22. septembra 1927;

3. krajského súdu v Košiciach zo dňa 6. marca 1929, pre prečin sprenevery, spáchaný koncom roku 1927 alebo začiatkom roku 1928;

4. okresného súdu v Košiciach zo dňa 16. októbra 1930 pre prečin sprenevery, spáchaný v marci 1929;

5. okresného súdu v Košiciach zo dňa 9. februára 1931 pre prečin podvodu, spáchaný v roku 1929;

6. okresného súdu v Sečovciach zo dňa 17. septembra 1931 pre prečin sprenevery, spáchaný v roku 1928.

Z týchto dát je zrejmé, že obžalovaný M. S. už pred spáchaním činov, uvedených v rozsudku krajského súdu v Košiciach čis. j. Tk V 201/29-30, bol odsúdený pre prečin spáchaný z pohnútky nízkej a nečestnej, a to rozsudkom sub 1. uvedeným a že od odpykania trestu pre tento prečin uloženého do spáchania trestných činov uvedených v rozsudku čis. j. Tk V 201/29-30 neuplynula lehota stanovená v § 2, odst. 2 zák. o podm. ods. V dôsledku toho bolo pri odsúdení obžalovaného vo veci čis. j. Tk V 201/29 podmienené odsúdenie vylúčené ustanovením § 2 cit. zákona. Výkon trestu z dôvodu § 6, čis. 1 zák. o podm. ods. je možné však nariadiť iba vtedy, keď prekážka v tomto ustanovení uvedená sa objavila skoršie, než nastal účinok podľa § 1, odst. 2 zákona o podm. ods., t. j. najpozdejšie do konca skúšobnej lehoty (č. 2679, 3993 Sb. n. s.), lebo právny účinok podľa § 1, odst. 2 zák. o podm. ods. nastáva už osvedčením sa odsúdeného, nie snáď len výrokom súdu o tom. Krajský súd v Košiciach usnesením zo dňa 15. marca 1935 rozhodoval však o tom, či má byť nariadený výkon trestu, obžalovanému uloženého vtedy, keď už skúšobná lehota, rozsudkom stanovená, úplne uplynula. V dôsledku toho nemohol už krajský súd v Košiciach z toho dôvodu, že podmienené odsúdenie bolo u obžalovaného vylúčené § 2 zák. o podm. ods., nariadiť v uvedenom stadiu pokračovania výkon trestu. Výslovne to z toho dôvodu nenariadil.

Neboly tu však podmienky ani pre rozhodnutie v smysle § 6, čís. 4, veta 4 zák. o podm. ods., na ktorý bod súd svoje rozhodnutie založil, lebo v smysle tohoto ustanovenia by bol mohol krajský súd o podmiennečnosti či bezpodmienečnosti toho istého odsúdenia znovu rozhodnúť iba v prípade, že by obžalovanému za podmienok § 517 tr. p. vymeral súhrnný trest, čo však v súdenom prípade už ani možné nebolo, lebo všetky hlavné tresty na slobode boli v dobe, kedy rozhodoval krajský súd o tom, či má byť nariadený výkon trestu, obžalovaným už zcela odpykané.

V dôsledku toho malo ísť pri spomenutom rozhodovaní výhradne o rozhodnutie, či sa obžalovaný v skúšobnej lehote osvedčil, alebo nie.

Pre riešenie otázky, či sa odsúdený osvedčil, alebo či má byť v smysle § 8 zák. o podm. ods. nariadený výkon podmiennečne odloženého trestu po uplynutí skúšobnej lehoty, môžu však byť smerodajnými len skutočnosti, spadajúce do doby skúšobnej, pokiaľ sa nimi osvedčovalo chovanie odsúdeného (Zm I 547/35). Plyní to predovšetkým z ustanovenia § 1 zákona o podm. ods., podľa ktorého sa pokladá za to, že vinník nebol odsúdený, osvedčí-li sa v dobe skúšobnej. Tiež § 8, odst. 2 cit. zákona hovorí o osvedčení sa v skúšobnom čase. V dôsledku toho sú doby druhých odsúdení M. S. zcela bez významu pre posúdenie otázky, či sa tento osvedčil alebo nie, lebo odsúdeniami tými neprejavilo sa chovanie odsúdeného v dobe skúšobnej. Rozhodné sú tu len doby spáchania trestných činov. Tieto však u žiadneho sub 1. až 6. opísaného činu, ako z uvedených dát je zrejmé, nespádajú do skúšobnej lehoty, obžalovanému stanovenej, ale do doby pred odsúdením obžalovaného, o ktoré práve ide. Tedy ani tieto činy nie sú prejavom chovania obžalovaného v dobe skúšobnej. Nemalo teda pri rozhodovaní o osvedčení sa obžalovaného byť prihliadnuté ani ku spomenutým činom obžalovaného, ani k jeho odsúdeniam.

Keď nižšie súdy nariadily výkon trestu na základe mylného výkladu § 6, č. 1 a 4 cit. zák. výhradne pre skutočnosti, ku ktorým zreteľ mať nemaly, lebo boli celkom nerozhodné, totiž pre odsúdenia za činy, nespáchané v skúšobnej lehote, porušily zákon v ustanoveniach § 6, č. 1 a 4 zák. o podm. ods. Bolo preto treba vyhovieť opravnému prostriedku generálnej prokuratúry, podanému pre zachovanie právnej jednotnosti a vysloviť porušenie cit. zákonného ustanovenia.

Čís. 5610.

Zákon v § 400 tr. zák. nežiada, aby sa spolupôsobenie stalo priamo u verejného úradníka, ktorý verejnú listinu vystavuje; trestné je aj spolupôsobenie prostredníctvom tretej osoby.

Údaje o tom, kde sa niekto narodil a kde býva, sú dôležité pre jeho právny pomer.

(Rozh. zo dňa 25. mája 1936, Zm IV 710/35.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti S. N. a spol., obžalovaným z prečinu podľa § 400, odst. 1 tr. z., zmätočné sťažnosti obžalovaných čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.